

årsagede den høje vandstand, de målte vandstande forskellige steder i de berørte områder og en vurdering af, hvor lange intervaller der erfaringsmæssigt og statistisk er mellem de her målte vandstande på det pågældende sted.

Jeg har spurgt Kystinspektoratet, der bl.a. udtaler, at det begrænsede antal af vandstandsmålere og deres geografiske beliggenhed betyder, at man ikke kan beskrive stormflodsramte områder i de indre farvande i tilfredsstillende omfang.

Der findes alt i alt 122 måle- og observationspunkter i de indre farvande. En kommentar til det bør måske nok være, at vi i Danmark jo har velsignet os selv med en 7.300 km lang kyststrækning, og det er naturligvis problematisk at forestille sig, at der for hver enkelt kilometer skulle stå en vandstandsmåler.

Jeg vil i øvrigt i anledning af spørgerens begrundelse for spørgsmålet lige knytte den bemærkning til, at Stormflodsrådet jo har fået mange henvendelser fra borgere i disse områder – så mange, at rådet nu har bedt Kystinspektoratet om endnu en gang at tjekke målingerne og om endnu en gang at gå materialet igennem og fremlægge det på det næste møde i Stormflodsrådet, som vist i øvrigt er inden for de nærmeste par dage.

Derfor er det lidt svært at drage konklusioner nu, da sagen altså stadig væk behandles i Stormflodsrådet.

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg vil gerne sige mange tak for besvarelsen. Jeg er også blevet opmærksom på, efter at jeg stillede spørgsmålet, at man har lovet at kigge på sagen igen. Det vil jeg gerne udtrykke en stor tak for.

Jeg vil dog gerne have uddybet det om de 122 målepunkter, for var det ikke også muligt i et eller andet omfang at gøre brug af vidner, så der, når der f.eks. på Fyns Hoved forsvinder mange meter ganske høje klinter og det dels kan dokumenteres af folk, dels på anden måde kan vises, at den slags ikke sker ved et almindeligt regnvejr, kunne inddrages vidner ud over de målestationer, der er.

Der er trods alt rundt om i landet mange folk, der har færdedes på de her steder i naturen i mange, mange år.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Nu er problemet, at en del af autoriteten på det her område ligger ovre i Trafikministeriet, og

jeg ved ikke, om Kystinspektoratet ifølge loven er i stand til at benytte sig af vidner. Jeg ved det rent faktisk ikke. Man skal måske spørge trafikministeren, men ellers vil jeg da gerne undersøge det for spørgeren, mere bureaukratiske behøver vi jo ikke at være. Men jeg kan ikke svare på det på stående fod; det kan jeg faktisk ikke.

Ideen har været, at man baserede sig på nogle faktiske målinger, og om det så er tilfredsstillende eller ej, er i hvert fald et spørgsmål, som man må drøfte med trafikministeren.

Jens Jørgensen (KF):

For et par år siden var der en meget stor stormflodskatastrofe eller noget, der lignede, hvor en lang række haver især i Storebæltsområdet på både Fynssiden og Sjællandssiden blev overskyldt, og man afviste at give støtte. Sådanne storme kommer jo gerne i oktober-november, og efterfølgende, når der er gået et lille års tid, konstaterer mange, at bevoksningen og planterne i haverne er totalt ødelagt som følge af det saltvand, der skyllede ind.

Det afviste man fra Stormflodsrådet at kunne gøre noget ved, sådan som loven er.

Vil ministeren overveje at foretage en bearbejdning af det her, eventuelt en lovændring, så folk, der bliver ramt, men først kan se det væsentlig senere, også får mulighed for at få støtte?

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg har ikke nogen aktuelle planer om at ændre denne lov. Det vil være mit første svar. Da Folketinget tilbage i 1991 – det er jo ikke så længe siden – med et, så vidt jeg husker, bredt flertal vedtog denne her lov, så var det for at få fastlagt et princip om, at spørgsmålet om erstatninger ikke skulle være et politisk spørgsmål.

Det er jo ikke en forsikringsordning, vi snakker om, for man får altså ikke en forsikring mod stormflod for 10 kr. om året; alle grundejere i Danmark betaler 10 kr. som et udslag af solidaritet, og så bliver der udbetalt erstatninger ud fra nogle kriterier, som Stormflodsrådet alene afgør, fordi man altså dengang med lovændringen ønskede, at det ikke skulle være et politisk spørgsmål.

Det skulle ikke være ministeren, der skulle bestemme, for så kunne det blive sådan, at var der – om jeg så må sige – politisk stormflod, så blev der givet erstatninger, og var der ikke tilstrækkelig stormflod i det politiske liv, så blev der ikke givet erstatninger. Det mente mange